

1. tanulmány

Pál apostol Rómában

Szeptember 30., szombat délután

Péter és Pál apostol évekig egymástól távol munkálkodott, mivel Pálnak az volt a feladata, hogy a pogányokhoz vigye el az evangéliumot, Péter pedig főképp a zsidókért dolgozott. De Isten gondviselése folytán mindkettejüknek bizonyosságot kellett tenniük a világ fővárosában, Rómában, és földjét meg kellett öntözniük vérükkel, mint a szentek és vértanúk roppant nagy aratását. – *A megváltás története*, 315. o.

Korinthusi tartózkodása alatt Pál időt szakított magának arra is, hogy figyelmét új és nagyobb munkaterületekre irányítsa. Gondolatban különösen sokat foglalkozott Rómába tervezett utazásával. Látni kívánta a keresztény hit meggyökerezését és megszilárdulását az akkor ismert világ ezen nagy központjában: ez volt leglelkesebb reménye, leghőbb vágya és dédelgetett terve. Rómában akkor már volt gyülekezet. Az apostol tehát azon fáradozott, hogy biztosítsa az ottani hívők segítségét és együttműködését az Itáliában, valamint más országokban végzendő evangelizáló munkához. Hogy munkássága útját előkészítse a római testvérek között – akik közül még nem ismert mindenkit –, előbb levelet intézett hozzánk. Jelezte szándékát, hogy meglátogatja Rómát, sőt, azt a reményét is közölte, hogy majd kitűzi a kereszt zászlaját Spanyolországban.(...)

Nagyon világosan és hatásosan fejtette ki az apostol tanítását a hit általi megigazulásról. Azt remélte, hogy a Rómában élő keresztényekhez küldött tanításai a többi gyülekezetnek is a segítségére lesznek. De mennyire kevésbé láthatta akkor, hogy szavainak milyen messzemenő hatása lesz! Azóta a hit általi megigazulás magasztos igazsága az összes korszakon át mint hatalmas tűzoszlop jelezte az élethez vezető utat a megtérő bűnös számára. Ez a világhosszág oszlatta el azt a sötétséget,

ami Luther lelkét nyomta, és nyilatkoztatta ki előtte Krisztus vérének erejét, amely minden bűntől megtisztít. Hozzá hasonlóan ez a világosság a bűnnel terhelt lelkek ezreinek világította meg a bocsánat és békeség útját, forrását. Minden keresztény hálát adhat Istennek a római gyülekezethez intézett levélért. – *Az apostolok története*, 373. o.

Pál nem mondhatott el mindent, amit látomásaiban látott, mert voltak olyan hallgatói is, akik visszaéltek volna szavaival. Amit azonban Isten kinyilatkoztatott előtte, képesítette arra, hogy mint jó vezető és bölcs tanító munkálkodjék. Ezek a kinyilatkoztatások hatották át azokat az üzeneteket is, amelyeket a későbbi években a gyülekezeteknek küldött. A benyomások, amelyeket látomásai során nyert, bevésődtek lelkébe, és lehetővé tették számára, hogy kellőképpen szemléltesse a keresztény jellemet. Szóban és írásban olyan üzenetet hirdetett, ami azóta is mindenkor segítséget és erőt adott Isten egyházának. Ez az üzenet napjaink hívóihez is világosan szól azokról a veszélyekről, amelyek a gyülekezetet fenyegetik, és azokról a tévtanokról, amelyek az útjában állnak. – *Az apostolok története*, 469. o.

Október 1., vasárnap – Pál apostol levele

A galáciai gyülekezetekben nyílt, leplezetlen tévtanítás lépett az evangélium helyébe. Krisztust, a hit egyetlen fundamentumát megtagadták a már elavult zsidó ceremóniák kedvéért. Az apostol tisztában volt azzal, hogy a galáciai hívők csak úgy menthetők meg az őket fenyegető veszedelmes befolyásoktól, ha a leghatározottabban intézkedik, és a legélesebben megint ők. (...)

Ezért tehát nem habozva vagy kételkedően írt nekik, hanem a rendületlen meggyőződés biztonságával és feltétlen tudásával. Világosan kifejtette előttük, mi a különbség, ha emberek tanítanak bennünket, vagy közvetlenül Krisztustól kapunk oktatást.

Az apostol behatóan kérte a galáciaiakat, forduljanak el a hamis tanítóktól, akik tévútra vezették őket, és térjenek vissza ahhoz a hithez, amit az isteni jóváhagyás félremagyarázhatatlan bizonyítékai kísérttek. Azok a férfiak, akik megkísérelték eltéríteni őket az evangéliumi hittől: kép-

mutatók, szívük megszenyvedett és romlott az életük. Vallásosságuk a ceremóniák sorozata, amelyek betartása által akarják elnyerni Isten tetszését. Nem óhajtottak olyan evangéliumot, ami megköveteli az Ige iránti engedelmisséget: „Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.” (Jn 3:3) Úgy érezték, hogy az ilyen tanításon alapuló vallás túl nagy áldozatot követel; ezért ragaszkodtak tévelygésekhez, megcsalták magukat és másokat. – *Az apostolok története*, 385–386. o.

Krisztus megjövendölte, hogy a csalók munkája nagyobb veszélyt jelent tanítványaira, mint az üldöztetés. Ezt a figyelmeztetést többször is megismételte. A csalók ellen, akik tudományos problémákkal lépnek fel, jobban kell védekeznünk, mint bármilyen más veszéllyel szemben. Mert az ilyen megtévesztőknek a bejövetele az egyházba azoknak az álokoskodásoknak, tévedéseknek a belopózását is jelentette, amelyeket Sátán találékonysága szőtt, hogy azok lelki felfogóképességét ködösítse el, akiknek még alig voltak tapasztalataik a Szentlélek munkálkodásáról illetően, és akik elégedettek csupán a korlátozott lelki tudásukkal. Arra irányult a tévedések terjesztőinek törekvése, hogy aláássák az Isten igazságába vetett bizalmat, és hogy lehetetlenné tegyék az igazság és a tévtanítások közötti különbségtételt. Csodálatosan tetszetős, képzelet szötte tudományos problémákat tárnak fel, amivel a gyanútlanok figyelmét lekötik – és ha a hívők nem ügyelnek eléggé, az ellenség a világosság angyalának fényébe öltözött hamis ösvényekre vezeti őket.

Sátán ügyesen játszik az emberekkel. Titokban igyekszik megrontani az Úr népének hitét, és mindenkit el akar csüggeszteni. Ma éppen az a célja, mint a mennyben volt, hogy megossa Isten népét. A történelem utolsó szakaszában széthúzást, versengést és vitát szít, és el akarja mozdtítani az igazság régi útjelzőit, amelyeknek Isten népe a letéteményese. Igyekszik a dolgokat úgy feltüntetni, mintha a Mindenható ellentmondana önmagának. – *Evangelizálás*, 359. o.

Október 2., hétfő – Pál szeretne ellátogatni Rómába

Figyelmemet visszairányították az utolsó munka kezdetére. Akkor az igazság szeretői nagyzolás nélkül emlegették az áldozathozatalt. Sokat

szenteltek az Úr ügyére, hogy eljuttassák másokhoz az igazságot. Kincset küldtek maguk előtt a mennybe. Testvéreim, akik később fogadtátok el az igazságot, akiknek jókora vagyontok van, Isten azért hívott a munka mezejére, hogy ne csak ti örüljétek az igazságnak, hanem vagyontokkal segítsétek fejleszteni e nagy művet. Ha szíveteken viselitek a munkát, kockáztatni fogtok, pénzt fektettek be, hogy erőfeszítésetek embereket menthessen meg, és learassák velük a végső jutalmat. Súlyos áldozatokba és nélkülözésekbe került elétek tárnai az igazságot. Az Úr most titeket szólít, rajtatok a sor: tegyetek komoly erőfeszítéseket, hozzatok komoly áldozatokat, hogy a sötétségben élők elé tárjátok az igazságot. A menny ezt várja tőletek. Valljátok, hogy hisztek az igazságban: hadd bizonyítsák a tetteitek is a tény! Ha nem tevékeny a hitetek, akkor halott. Az előttünk álló borzalmas eseményekben nem ment meg más, csakis az élő hit.

Láttam, hogy eljött az ideje, hogy a nagy vagyonokkal rendelkezők gyorsan munkához lássanak. Itt az ideje, hogy ne aszerint gyűjtsenek kincset a mennyben, ahogy Isten most gazdagítja, hanem amint régebben felvirágoztatta őket. Az apostolok idején külön terveket fektettek le, hogy ne csak egyesek hordják a terheket, míg mások könnyen élnek. Úgy rendezték a dolgokat, hogy mindnyájan egyformán részt vegyenek Isten egyháza terheiben, különféle tehetségük szerint. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 191–192. o.

Minden kereszténynek kötelessége van a Mester szolgálatában. Nem szabad a saját kényelmünket keresnünk, hanem Krisztus országának felépítését tegyük a legfőbb szemponttá. Önzetlen igyekezetünk, hogy segítsük embertársainkat, és áldásukra legyünk, nem csak Jézus iránti szeretetünket bizonyítja, hanem a közelében tart minket, tőle való függésünk tudatában és hitben, és a mi lelkünk is szüntelenül növekedik a kegyelemben és az igazság ismeretében.

Isten különböző közösségekbe szórta szét gyermekeit, hogy az igazság világossága ragyogjon a világot elnyelő erkölcsi sötétség közepette. Minél sűrűbb körülöttünk a sötétség, annál fontosabb, hogy világítsunk. Talán igen nehéz és próbára tevő körülmények közé kerülünk, ez azonban még nem bizonyíték arra, hogy nem pontosan ott élünk, ahová a Gondviselés szánt minket. (...)

Aki teljesen Isten kegyelmére támaszkodik, az az igazság mellett szóló szüntelen bizonyágtevessé teheti az életét. Senki nem él olyan helyzetben, hogy ne lehetne igaz, hű keresztény. Bármekkorák is az akadályok, akik eltökélik, hogy Istennek fognak engedelmessé válni, majd észreveszik, hogy amint haladnak előre, úgy nyílik meg előttük az út. – *Bizonyágtételek*, 5. kötet, 182. o.

Október 3., kedd – Pál Rómában

Pál nehéz szívvel közelített a világ fővárosa, a hön vágyott látogatás felé. Milyen másként képzelte el! Hogyan hirdesse az evangéliumot mint megláncolt és megbélyegzett fogoly? Reménysége, hogy Rómában sok lelket megnyerjen, teljesen szertefoszlott.

Végül a fogolycsoport elérte az Appii Forumot (ami Rómától kb. 4 kilométerre van). Mialatt a nagy embertömeg között utat törnek maguknak, sok megvető pillantás éri az ősz öreget, akit odaláncoltak egy csoport megrögzött gonosztevőhöz. Az apostol kénytelen eltűrni a sok durva viccet és gúnyos megjegyzést.

Hirtelen azonban örömkialtás hangzik fel. A járókelők közül egy férfi ugrik elő, a fogoly nyakába borul, és örömkönnök között öleli át, mintha hosszú távollét után üdvözlőné apját. És ez a jelenet újból és újból megismétlődik, mert igen sokan a szerető várakozástól megélesedett tekintettel felismerik a megkötözött fogolyban azt a férfit, aki Korinthusban, Filippiben és Efézusban hirdette nekik az élet Igéjét. (...)

Az előzetesen lelkére nehezedett bánat felhője már eloszlott. Keresztény élete ugyan nem volt egyéb a bántalmazások, szenvedések és sűrűlódások sorozatánál, de ebben az órában bőséges jutalmat vett. Most már bátrabban és vidámabb lelkülettel folytatta útját. Nem akart többet a múltra panaszkodni, sem félni a jövőtől. Bilincsek és nyomorúság várt rá, azt igen jól tudta; de azzal is tisztában volt, hogy sokkal borzalmasabb rabságból szabadított meg lelkeket, így örült a Krisztusért viselt szenvedéseinek. – *Az apostolok története*, 448–449. o.

Az Úr kénytelen a lelket megerősíteni az önelégültség ellen, hogy a munkás többé ne gondolja, hogy gyengeségei lényegében erények.

Ezzel próbálja megvédeni a hívőt önmaga felmagasztalásától. Néha Isten fájdalmas folyamatokon át találja meg az emberi lélekhez vezető utat, mivel fontos a megtisztítás munkája, és az ember mindig megfizeti a szenvedés és próba árát. Át kell mennie a tüzes kemencén, míg nem a tűz megtisztítja őt a salaktól, hogy meglátszódjon rajta a mennyei képés.

Akik saját hajlamaiknak hódolnak, nem értékelik, amit az Úr tesz értük, és tele vannak elégedetlenséggel. Kudarcot látnak ott is, ahol győzelem volt, és veszteséget látnak a nyereségben is. Jákobhoz hasonlóan ők is készek kijelenteni: „Mindezek csak engem sújtanak!” – miközben mindaz, amiért panaszkodnak, épp a javukat szolgálja. „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti utaitok az én utaim, így szól az Úr!” (...)

Gondoljunk csak Pál tapasztalatára! Amikor úgy tűnt, hogy a legnagyobb szükség van apostoli tevékenységére, hogy megerősödjön a megpróbált és üldözött egyház, őt megfosztották szabadságától, és láncra verték. Viszont éppen ez volt az a pillanat, amikor az Úr munkálkodott az értékes győzelem érdekében. – *Krisztushoz hasonlóan*, 348. o.

Október 4., szerda – A római „szentek”

Isten minden értünk végzett munkájának a célja a megszentelődésünk. Örök időktől fogva kiválasztott minket, hogy szentté válhassunk. Krisztus önmagát adta megváltásunkért, hogy a bűntől megszabadító hatalmába vetett hitünk által teljessé válhassunk benne. (...)

Miért nem foglalkozunk többet ezzel? Miért nem igyekszünk könnyebben érthetővé tenni, amikor olyan sokat jelent? Miért nem nyitják ki a keresztyének a szemüket, hogy meglássák Istentől kapott feladatukat? A megszentelődés egy élet fokozatosan végbemenő munkája. Az Úr kijelenti: „Mert ez az Isten akarata, a ti szentté lételetek, hogy magatokat a paráznaságtól megtartóztassátok.” (1Thessz 4:3) Akarjátok-e, hogy vágyaitok és hajlamaitok összhangba kerüljenek a mennyei akarral?

Mint keresztyének megfogadtuk, hogy felelősségünket felismerve és betöltve megmutatjuk a világnak, hogy szoros kapcsolatunk van az

Úrral. Így kell bemutatni Jézust – tanítványainak krisztusi szavain és cselekedetein keresztül. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 202. o.

Az Úr azokat viszi be a mennybe, akik Jézus Krisztus kegyelme által megszentelődtek, és Krisztust mutatják be. Ha Megváltónk szeretete él a lelkünkben, akkor tapasztalni fogjuk, hogy el vagyunk rejtve Jézussal Istenben. (...)

Az Atya énekléssel örvendezik (Sof 3:17) azoknak, akik imával, figyelmesen és szeretettel végzik Krisztus munkáját. Amikor Isten az Ő szeretett Fiának jellemét látja kialakulni népében, gyönyörködik gyermekeiben. Az Úr és a mennyei angyalok énekelve örülnek ezeket az embereket látva. A hívő bűnöst ártatlannak nyilvánítják, mivel bűnét Jézus vette át. Krisztus igazságának köszönhetően az adós bocsánatot nyer, és örök élet a része. – *Az én életem ma*, 273. o.

Nem csak a gyorsé a futás, nem csak az erős nyerhet csatát. A leggyengébb szent éppúgy elnyerheti az örök élet dicsőséges koronáját, mint a legerősebb. Mindenki győztes lehet, aki Isten kegyelméből alárendeli életét Krisztus akaratának. Az élet minden területén gyakorlatban is megvalósítani az Isten Igéjében lefektetett alapelveket, ezt némelyek lényegtelennek tarthatják, olyasminek, ami csekélység, ami figyelemre sem méltó. Azonban a kockán forgó tétre való tekintettel semmi sem kis dolog, ami segíthet vagy gátolhat. Minden egyes cselekedetünk súlyosan esik a latba: győzelemre vagy vereségre. Sőt, a győztesek elnyert jutalma arányos lesz buzgóságukkal, komolyságukkal, amit a küzdelemben vetettek. – *Az apostolok története*, 313. o.

Október 5., csütörtök – A római hívők

Mindenkit érnek megpróbáltatások, fájdalmak és szomorúságok, melyeket nehéz elviselni; kísértések környékeznek, melyeknek nehéz ellenállni. Ne egymásnak panaszoljátok el gondjaitokat, hanem vigyétek imáitokban Isten elé! Legyen fő szabályotok, hogy a kételkedés vagy csüggedés egyetlen szavát sem ejtitek ki a szátokon! Nagyban hozzá-

járuhattok mások életének felvidítéséhez, ha őket a remény és vigasz szavaival erősítitek meg.

Sok derék lélek van rettenetes kísértéseknek kitéve. Gyakran már közel kerültek az eleséshez az önmagukkal és Sátánnal vívott küzdelemben. Ne csüggesztétek el őket nehéz harcaikban! Bátorítsátok őket reményt keltő szavakkal, amelyek buzdítóan hatnak rájuk. Ha így tesztek, Krisztus fénye árad ki rólatok, „mert közülünk senki sem él önmagának” (Róm 14:7). Öntudatlanul is szétáradó befolyásunk vagy buzdítani és erősíteni fog másokat, vagy pedig elcsüggeszt, és elűz Krisztustól és igazságától. (...)

Ha főként társaink szeretetlen, rosszakarátú eljárására gondolunk, lehetetlen, hogy őket úgy szeressük, mint ahogy az Üdvözítő szeretett minket. Ha azonban Jézus irántunk tanúsított csodálatos irgalmasságán gondolkozunk, ezt a lelkületet árasztjuk ki másokra is. Szeressük és becsüljük egymást annak ellenére, hogy látjuk egymás hibáit és fogyatkozásait! Gyakoroljuk az alázatosságot; ne bízunk a saját erőnkben, és mások gyengeségeit türelmesen szenvedjük el! Ez kiöli a kicsinyességet és az önzést, és nemessé, nagylelkűvé tesz. – *Jézushoz vezető út*, 119–121. o.

Nem az tesz bennünket igazán boldoggá, ami körülöttünk, hanem ami bennünk van. Nem attól vagyunk boldogok, amink van, hanem attól, amik vagyunk. Ha lobogó lángot kívánunk szívünk oltárára, akkor mindent boldogabb, vidámabb fényben fogunk látni. Krisztus békéjével rendelkezhetünk... Ha engedelmesek leszünk, és úgy bízunk Istenben, ahogy a kisgyerek bízik a maga módján földi szüleiben, akkor békére lelünk – de nem a világ nyújtotta békére, hanem a Jézustól származó békére... Az élet tele lesz fényvel, ha leszedjük a virágokat, és nem foglalkozunk a tövisekkel és a gyommal.

Mennyei örömet vigyetek az életetekbe! Mennyei fényt, ami csodálatosan ragyog azok életében, akik készülnek átköltözni a mennyei családba. – *In Heavenly Places*, 245. o.

Hamarosan olyan idő következik, ami próbára teszi a föld lakóit, s akiknek gyenge a hitük, nem állnak meg a veszedelem napjaiban.

Tanulmányozzuk a Szentírás komoly igazságait, mert égető szükségünk lesz az Isten szavában való jártasságra. Bibliatanulmányozás és a Jézussal ápolts mindennapi közösség által tisztán és jól meghatározhatóan meglátjuk személyes felelősségünket, és erőt kapunk, hogy helytálljunk a megpróbáltatás és kísértés idején. Akiknek az élete láthatatlan kötelességgel fűződik Krisztushoz, azokat Isten hatalma hit által megtartja az üdvösségre. (...)

„Tudakozzátok az Írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonytságot tesznek rólam.” (Jn 5:39) A keresztyén kutassa szorgalmasan az Írásokat, olvassa el újra és újra az isteni igazságokat. A szándékos tudatlanság veszélybe sodorja a keresztyén életet és jellemet, megvakítja a gondolkodást, megrontja a legnemesebb erőket is, zűrzavart hoz életünkbe. Népünk értse meg Isten titkait! Szükségünk van a kijelentett igazság elveinek megértésére, amely felkészít arra, ami a világra következik, és megelőzi, hogy a tanítások bármely fuvallata ide s tova sodorjon. – *Bizonytságtételek*, 5. kötet, 273. o.

Október 6., péntek – További tanulmányozásra

Bizonytságtételek, 5. kötet, „A Biblia titkai” című fejezet.

Az apostolok története, „Az üdvösség üzenete a zsidók között” című fejezet.